

Sygn. akt II UK 87/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku A. F.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 18 lipca 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) na rzecz adwokat B. G. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca A. F. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) z dnia 18 lipca 2013 r.

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego, polegające na błędnej jego wykładni oraz niewłaściwym jego zastosowaniu „przez nieuwzględnienie wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności oraz ocenę znajdującego się materiału dowodowego bez jego wszechstronnego rozważenia, a dokładniej: art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez nieuznanie, że skarżący nie spełnia wszystkich przesłanek z przepisu, koniecznych do uznania skarżącego

za osobę niezdolną do pracy, art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez nieuznanie, że w myśl przywołanych przepisów skarżący jest osobą niezdolną do pracy, której ograniczenie do wykonywania zatrudnienia jest istotne, poprzez błędną ocenę stopnia niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy”, a także rażące naruszenie prawa procesowego, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy: art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 285 k.p.c., art. 391 k.p.c., art. 378 § 1 k.p.c. i art. 382 k.p.c., „polegające na przyjęciu przez sąd drugiej instancji za własne ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji, w tym opinii biegłych oraz sposobu kwalifikacji skarżącego do grupy pracowników *stricto* administracyjnych bez przeprowadzenia własnych rozważań co do *meritum* sprawy i bez przeprowadzenia postępowania dowodowego, które skorygowałoby nieścisłości w wyroku sądu pierwszej instancji, w sytuacji gdy zarzuty apelacji skarżącego od wyroku sądu pierwszej instancji obejmowały właśnie nieścisłości co do aktualnie wykonywanej przez skarżącego pracy, nieprzyjęcie przez sąd w opinii biegłych, faktu istnienia przeciwwskazań do pracy na stanowisku wykonywanym przez skarżącego, ani też nieprzyjęcie przez sąd opinii biegłych wskazującej o niemożności wykonywania tej pracy przez skarżącego w związku z koniecznością permanentnej rehabilitacji i przyjmowania leków, uniemożliwiających prawidłowe świadczenie pracy” oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., przez „nieuwzględnienie wykazanych podstaw w odwołaniu skarżącego od decyzji organu rentowego, a w konsekwencji niezmiennienie zaskarżonej decyzji w całości lub w części i nieorzeczenie co do istoty sprawy”.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej, wskazując, że: „Podstawą wniosku o przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest dopuszczalność lub jej brak przyjmowania przez Sąd drugiej instancji za własne ustaleń sądu pierwszej instancji, bez przeprowadzania własnych ustaleń i wniosków co do posiadanego materiału dowodowego, co spowodowało powielenie wydanego, wadliwego orzeczenia Sądu Okręgowego. Skarga kasacyjna wobec tychże orzeczeń, dla skarżącego stanowi jedyną możliwość ich wzruszenia. Sąd Apelacyjny ograniczył się tylko do ogólnikowego uzasadnienia, dlaczego skarżący swym stanem zdrowia nie wypełnia przesłanek, koniecznych do ustalenia jego niezdolności do pracy, a

określonych w art. 12 i 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z przepisem art. 12 powyższej ustawy niezdolną do pracy jest tylko osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do przekwalifikowaniu a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Sąd pierwszej instancji, a za nim Sąd drugiej instancji winny jednak uwzględnić starą zasadę: *summum ius summa iniuria*, przy ocenie stanu zdrowia skarżącego, u którego nie można <<poprawić>> stanu zdrowia operacyjnie z powodu braku wskazań do tego typu zabiegu, przy jednocześnie nasilających się objawach bólowych, których nie uśmierzają ani rehabilitacja, ani leczenie farmakologiczne”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniosek skarżącego nie powołuje się na żadną ze wskazanych w powyższym przepisie przesłanek, które mogłyby uzasadniać przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nawet gdyby przyjąć, że skarżący odwołuje się do przesłanki oczywistej zasadności skargi, to trzeba przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego należy uznać, że wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o

naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107, z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109, z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494, z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNAPiUS 2003 nr 18, poz. 437, z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616).

Jeżeli więc przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania miałyby być okoliczność, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁴ § 1 w związku z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia, koncentrując się na wykazaniu kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Takiego wyводу w uzasadnieniu skargi jednak brak. Natomiast sformułowana przez skarżącego argumentacja dotyczy w istocie ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonanych przez sądy *meriti*, które skarżący zwalcza za pomocą zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., ta zaś kwestia, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej. Zgodnie bowiem z tym przepisem podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CSK 13/05, OSNC 2006 r. Nr 4, poz. 76). Artykuł 398³ § 3 k.p.c. wprowadzie nie wskazuje *expressis verbis* konkretnych przepisów, których naruszenie, w związku z ustalaniem faktów i przeprowadzaniem oceny dowodów, nie może być przedmiotem zarzutów wypełniających drugą podstawę kasacyjną, nie ulega jednak wątpliwości, że obejmuje on art. 233 k.p.c. Wszakże ten właśnie przepis określa kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 11/06, LEX nr 230204; z dnia 19 października 2010 r., II PK 96/10, LEX nr 687025; z dnia 24 listopada 2010 r., I UK 128/10, LEX nr 707405 oraz z dnia 24 listopada 2010 r., I PK 107/10, LEX nr 737366).

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ k.p.c., należało postanowić jak w sentencji. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym rozstrzygnięto na podstawie § 19 i § 20 w związku z § 12 ust. 2 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).